

[Poul Møller.]

ningen og Industrirådet ser anderledes på det. Det ærede medlems parti har jo ved andre lejligheder opfordret os til at lægge ligesom lidt luft mellem Arbejdsgiverforeningen og Industrirådet på den ene side og det konservative folkeparti på den anden. Vi er ikke hidtil blevet rost af det ærede medlems partifæller, hvis vi var enige med disse to institutioner, men nu er vi altså — jeg vil ikke sige for en gangs skyld, heller ikke som sædvanlig — uenig med disse to institutioner, og så skal vi også have utak for det fra det ærede medlem. Men jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Henning Rasmussen, at hvis arbejdsmarkedets store organisationer, som jo ikke er uden visse midler, mener, at de har brug for at have et samordningsorgan, f. eks. med økonomisk sagkyndige udpeget fra begge sider, uden at det skal være deres egne bestyrelsesmedlemmer, så er der jo intet i verden, der kan forhindre dem i det, og jeg ville endda synes, at det var udmærket.

Men lovgivningsmagten, som til syvende og sidst har ansvaret, og regeringen, som også har ansvaret for samordning her i landet, skal ikke fremkalde falske forventninger om, at der skabes samordning, fordi man beder 3 professorer om 2 gange om året at afgive en betænkning om landets økonomiske udvikling. Derfor minder forslaget mig lidt for meget om kejserens nye klæder. Jeg er vel nok for gammel til at spille drengens rolle, men jeg vil dog alligevel sige her til sidst, at mig forekommer det, at forslaget har ikke noget på.

Helge Larsen: Må jeg indledningsvis på min gruppes vegne anbefale de ændringsforslag, som er tiltrådt af udvalgets flertal, og så vil jeg blot om ændringsforslagene gøre den bemærkning, at også efter min opfattelse er det afgørende vigtigt for det økonomiske råds virksomhed, for formandskabets virksomhed og for dets autoritet, at det har et sekretariat til sin rådighed.

Må jeg i øvrigt lige understrege en enkelt lille anden ændring, nemlig den, at det nu ikke alene er formandskabet, som kan indkalde det økonomiske råd, men at også rådets medlemmer — 3 af dem mindst — vil kunne få rådet sammenkaldt. Jeg tror, det er en værdifuld ændring.

Dernæst skal jeg gøre et par bemærkninger om det mere principielle. Den debat, der har været her i dag, har jo i det store hele fulgt de samme linjer som debatten ved første behandling.

Det ærede medlem hr. Poul Møller spurgte, om den betydelige tilslutning, som er givet forslaget om økonomisk samordning fra mange kredse i de danske erhverv, mon ikke skyldtes, at man havde hæftet sig alene ved titlen; titlen i sig selv lød jo godt. Det skal jeg erkende at den gør, men mon det dog ikke er at undervurdere organisationer som f. eks. Industrirådet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd at tro, at disse organisationer skulle nøjes med at studere titlen og ikke se nærmere på indholdet?

Det ærede medlem hr. Poul Møller gik videre i denne tankegang og stillede det spørgsmål, hvordan man egentlig skulle kunne gå imod noget, der var så smukt og så rigtigt og så godt — altså stadig væk, når man holdt sig til titlen. Jeg tror, at jeg kan svare det ærede medlem med et gammelt citat, som det ærede medlem formentlig har hørt før. Det er et citat, som måske kan sige det ærede medlem et og andet, et citat af Paulus, så vidt jeg husker fra brevene til korintierne, hvori han siger: „Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke“ — og så tror jeg, at det ærede medlem kan fortsætte citatet selv.

Det, som diskussionen jo først og fremmest står om, og det gælder ganske særligt, når man ser på de bemærkninger, som de ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Poul Møller fremførte, er dette, at regering og folketing har et væsentligt, et meget væsentligt ansvar for den økonomiske udvikling, og derom er vi naturligvis ganske enige. Jeg har vel også lov at minde om, og jeg har måske oven i købet lov til at takke de to ærede oppositionspartier for deres medvirken til en økonomisk lovgivning og et økonomisk forlig i foråret.

Men er det tilstrækkeligt at sige, at ansvaret er regeringens og folketingets? Det ærede medlem hr. Axel Kristensen mente, at der var tale om et skalkeskjul, når man gennemfører en speciel lovgivning, og det ærede medlem hr. Poul Møller talte om teknokrater og teknokrati i denne forbindelse. Ja, er det nu rigtigt at stille det op sådan? Jeg tror, der her ligger en principiel